

Különfélék.

Rosa Bedöi. Az „*Arvenses*“ (parlagi rózsák) csoportjából való futó cserje. Ágai sötétén piroslók, cikkenként kissé hajlongók. Tüskéje kevés, vékony, egyenes, csak a csúcsa kissé meggörbülő pirosbarna, mint az ág; a régibb hajtásokon talán nagyobbak. Levélnyele barnapiros, glandulás, kevésbé tüskés, de néhány tüske a levél közép erére is kerül, egészen kopasz, legfeljebb a levélkék tövénél van néhány szál szőr; a melléklevelek sötétpirosak, keskenyek, a kihegyesedő fülecskékkel (*auricula*) együtt glandulásan rojtosak. Levelei 5—7-ével (gyakrabban hetével) páratlanul szárnyasak; a levélkék fiatal korukban pirosanak, szélesen tojásdadok, körülbelül a közepükön a leghesebbek, de aljuk csak kevésbé keskenyebb, lekerített vagy főleg a tetőző levélkék aljukon gyengén szivesek, a felső színök sötétzöld, az alsó szín halványabb, fehérlő szürke, egészen kopasz, csak a középén látni néhány szál szőrt a nagyító segítségével, rövidkén nyelesek, kihegyesedők, kétszer fűrészelték; a fűrészfogak a *R. repens*-énél mintegy kétszer nagyobbak és mélyebbek, nyitak, mind a külső, mind a belső élükön glandulás rojtosak. A hegye-levelek lándzsásak, piroslók, kihegyezettek, kopaszak, glandulásan rojtosak, a virágkocsánál jóval rövidebbek; virágai magánosak vagy hármával sátorozók, s a *R. repens*-étől kevésbé különbözők. A pirosló barna és megnyúlt virágkocsánt rövidnyeles és pirosbarna mirigyek bőven lepik el; a kehely rövid, a kehelylevelek épek, nem sallangosak, elvirágzás után felegyenesednek, tojásdadok, a külső oldaluk sima, csak a külső kehelylevelek széle glandulásan rojtos, a csúcsa mint a *R. repens*-é rövid hegyűen keskenyedik el. A bibeszár kopasz oszlopa egészen olyan, mint a *R. repens*-é, csak valamivel vastagabb, a hímek hosszág ér. A fiatal csipkebogyó ellipsoid

vagy hosszas ellipsoid, sima és kékesfekete, a discus majdnem lapos. Terem a zágrábi hegyeken, hol 1880. júliusban Vukotinovics ur gyűjtötte.

Ez a csinos rózsza kétségtelenül a *R. repens* Scop. tőszomszédja, melylyel kelyhére nézve, valamint összeforrt bibeszára, virágkocsánja tekintetében is megegyezik. Különbözik azonban tőle levelei alakjára, valamint egész más fogazatára nézve is. A levélkék és ezek alsó színének sajátságos szürke fehér színe a rózsák „*Montanae*“ csoportjára emlékeztet, az alakja is egészen más mint a *R. repens*é, szélesalju, holott a *R. repens*é itt rendesen elkeskenyedik. A fogazat a *R. Bedői*-nél kettős és glandulásan rostos, a *R. repens*é egyszerű, nem glandularostos. Aprólékosabb eltéréseken kívül még csak a csipkebogyó tetejét fedő lapos discust említem meg, mely a *R. repens*nél kupalaku. Lehet a szíromra nézve is különböznek, de ezt a *R. Bedői*-nél nem láttam.

A *R. Bedői* nevezetes tagja a magyar rhodologiában az *Arvenses*, helyesebben *Repentes* csoportjának. Idáig a magyar parlagi vagy futó rózsák közt nem ismertünk kétszer fűrészelt levelű fajt, most tehát az *Arvenses*ek alak-sorozata ilyenekkel is bővült.

Ezzel a csekély dendrologiai adattal azon érdemek megörökítéséhez bátorodom hozzájárulni a botanikában, a melyeket az a jeles férfiú, Bedő Albert országos főerdőmester ő méltósága az alkalmazott botanika, az erdészeti terén szerzett, a kinek becses nevével ezt a rózsát összefűzni bátorkodtam. *)

*) Lapunk szerkesztőjének távollétében örömmel juttatunk helyet tisztelt munkatársunk e cikkének, melynek általunk és — úgy hisszük — a tisztelt olvasó közönség által is osztott elismerő sorai különben alig láttak volna napvilágot az „Erdészeti Lapok“ hasábjain. Eljárásunk talán túlmegy felhatalmazásunk határain, mindamellett szívesen elvállaljuk érte a felelősséget, s lapunk szerkesztőjének tudtán kívül is őszinte köszönettel fogadjuk a megtiszteltetést, melyben dr. Borbás ur őt, mint a magyar erdészeti nagyérdemű vezérét, a fentebbi elnevezés választása által részesítette.

A szerkesztő helyettese.

Végül még egy pár adatot bátorkodom itt röviden fel-
említeni azokból a karinthiai rózsákból, melyeket Pacher
Dávid ur küldött Felső-Wellach vidékéről.

1. *Rosa coriifolia* Fr. var. *periacantha* Borb.
Ágai piroslok és deresek, tüskéi egymáshoz közelednek s egy-
más fölött szabálytalanul kettős örveket alkotnak, egyenként
igen karcsuak. Levélkéi alsó színe hamvas, némelyik vékonyan
pelyes, némelyik majdnem kopasz, az alsóbbak fordított három-
szögűek. Virága szép piros. Kelyhe kevésbé sallangós, vala-
mivel hosszabb a szirmoknál, bibeszára gypjas.

2. *Rosa Corinthiaca* Borb. et Pach. (e *Scabra-
tis orthocalycibus*) a felálló kelyhű érdes rózsák közül, leve-
lének mellékerei glandulásak, de a glandulák innen-onnan
eltűnedeznek.

A *R. alpestris*től Rap. nem apró, hanem közép-
szerű levélkéi, rendes, meg nem nyúló levélnyele, egymáshoz
közeleső, széles ellipticus, vagy tövén kissé hegyes, nem ék
alaku levélkéi, sima, nem mirigysertés csipkebogyója, élénk
piros virága által, a *R. Holubyanától* pedig széles ellip-
ticus vagy ellipticus-tojásdad, tövefelé kissé keskenyedő levél-
kéi, melyek felső színe nem glandulás, nem glandulás gyü-
mölcsonyele, kevésbé sallangos kelyhe által tér el.

3. *R. graveolens* Gren. var. *fimbrisepala*
Borb. Csipkebogyója tojásdad vagy ellipsoid. Kelyhének
külső oldala sima, nem glandulás, de a széle egész hosszában
mintegy mohósan rójtos glandulás.

4. *R. micrantha* Sm. var. *subhebegynia* Borb.
a typutól apróbb levelei, megnyult, hosszas csipkebogyója és
szőrös bibeszára választják el.

Borbás Vincze.

(S. J.) A szelid gesztenye előjveteléhez hazánkban. Az
„E. L.“ IX. füzetében hivatkozással több író nézetére, az bizo-

nyittatik, hogy a szelid gesztenye nem ős eredetű fája hazánkban, hanem a rómaiak által a szőlőtővel együtt hozatott be hozzánk. A mennyiben a szelid gesztenyére nézve a jelen időig semmiféle biztos adat nem állott rendelkezésre, az irodalom a fent említett gyanításon kívül mást el nem fogadhatott.

Meglehet, hogy én vagyok az első, ki ezen állításnak ellentmondani megkísértem, támaszkodva a következő indokokra.

Az itteni erdőségben történt kirándulásom alkalmával a „Borsály“ havas csucsán hozzávetőleg 1122 méter magas ponton jelentékeny vastagságú agyag réteget találtam, melynek felső rétegében másféle lombfalevelek között, szelid gesztenyefa levél lenyomatok is léteznek; az alsó rétegben pedig kőszén (lignit) is fordul elő. Erre támaszkodva, azt lehet következtetni, hogy a szelid gesztenye már a neogen formáció korszakában tenyésztett Nagybánya környékén, illetőleg Magyarhonban, minél fogva ős eredetű honi fának tekintethető.

Habár a szelid gesztenye jelenleg nem azon tájon fordul elő, a hol a levél lenyomatokat találtam, hanem az alacsonyabban fekvő hegyhajlatokban az erdőbe szórványosan elvegyülve, az ugynevezett gesztenyésekben pedig egész bozótokat képezve, mindamellett ennek oka az lehet, hogy a neogenformáció óta a klíma változott; másrészt pedig a gesztenyefa jó használhatósága miatt, a bányák művelése érdekében lassanként kiirtatott. Levélnyomatokat küldöttem Fekete erdőtanácsos úr megkeresése folytán Selmechre és kívánatra küldhetek egynehányt Budapestre is, melyeknek megvizsgálása által ott ezen kérdés alaposabban lesz elintézhető.

(—á—é—) **Statisztikai adatok a németországi erdők-ről.** A német birodalom összes erdőterülete az 1883. évben 13,900.611 *ha* volt, vagyis a birodalom egész területének 25.48⁰/₀-a. Ebből esik a túlevelű erdőkre: 9,100.557 *ha*,

vagyis az egész erdőterület 65.5% -a; a lombos erdők 4,800.054 *ha*-t foglalnak el, vagy 34.5% -ot.

A fenyő erdők közül 5,921.518 *ha* erdei fenyővel, 46.054 *ha* vörös fenyővel; 3,132.985 *ha* lucz- és jegenyefenyővel van benőve. A lombos erdők területéből 432.999 *ha*-t cserkéregerdő, 44.351 *ha*-t fonó fűzek, 434.655 *ha*-t főfák nélküli sarjak, 895.004 *ha*-t sarjak+főfákkal, 486.913 *ha*-t tölgy, 463.000 *ha*-t nyír, éger, nyár és 2,043.132 *ha*-t bükk s más lombfaják foglalnak el.

Az összes erdőterületből 4,505.768 *ha* (32.4%) korona- és állami erdő; 40.989 *ha* (0.3%) oly erdő, melyben az állam is résztulajdonos; 2,109.939 *ha* (15.2%) községi-, 185.987 *ha* (1.3%) alapítványi-, 344.757 *ha* (2.5%) közbiztoskossági és 6,713.171 *ha* (48.3%) magánerdő.

(To.) A württembergi állami erdők 1882. évi gazdasági eredménye. Württemberg összes erdőterülete az 1882. év végén 603.000.7 *ha*-t tett ki; ebből állami erdő volt 191.876.5 *ha*. A kihasznált állami erdők összesen 988.172 m^3 fatömeget szolgáltatottak, m. p.:

tömörfát	786.478 m^3 -t,
rőzsefát	184.483 „
és tuskófát	17.211 „

Az évi fatermésből a tuskófán kívül egy hektárra $5.26 m^3$ esett, és pedig fő használatképen $3.49 m^3$, köztes használatképen $1.77 m^3$.

Az átlag faárak a következők voltak:

1 m^3 tölgy műfa után befolyt	25.18 márka,
1 „ fenyő „	12.47 „
1 <i>m</i> bükk hasáb- és dorongfa	5.91 „
1 „ fenyő „ „ „	3.47 „
100 drb 1 <i>m</i> kerületű, 1 <i>m</i> h. rőzsenyaláb	11.21 „
végül 100 <i>kg</i> I. rendű tölgykéreg után	5.42 „

Az összes pénzbeli bevétel	8,612.656. ⁵¹	márka,
„ „ kiadás	4,260.827. ⁸⁰	„
tehát tiszta jövedelem összesen	4,351.828. ⁷¹	márka,

vagyis hektáronként 23.²⁰ márka. A kiadások a bevételnek 49.⁵⁰/₁₀₀-át képezték.

Erdősítésre összesen 280.846.²³ márka fordított, vagyis a bruttó bevételnek kerekszámában 3⁰/₁₀₀-a, az összes erdőterület minden hektárjára az erdősítési költségből 1.⁵² márka esett.

Beerdősített: 1. vetés útján első telepítésképen 190.⁵ *ha*, után javítottatott 25.⁶ *ha*; 2. ültetés által első telepítésképen 1501.⁹ *ha*, után javítottatott 782.⁹ *ha*. Az erdősítésnél felhasználtatott 4953 *kg* lombfamag, 1219 *kg* fenyőmag, 16,237.500 fenyő csemete és 2,109.100 lombfa csemete.

A csemete kertek összes területe 217.⁴ *ha* volt, a melyekbe 4039 *kg* fenyő és 4590 *kg* lombfamag lett elvetve. Csemete kertekre az erdősítési költségből 95.916.⁷³ márka lett felhasználva. Az erdősítésnél 2.²⁵—1.³⁰ márkát fizettek egy férfi napszámért és 1.⁴⁰—0.⁸⁵ márkát egy női napszámért.

Az erdei utak fentartása és új utak építésére összesen 566.586.²⁹ márka adatott ki, vagyis hektáronként 2.⁹⁴ márka, az összes költség pedig a bruttó bevételnek 6.⁵⁰/₁₀₀-át képezte.

(—á—é—) **A khinaiak és az erdők.** A khinaiak az erdőkkel nagyon „khinai“ módon bánnak. Dávid abbé, az ismert francia utazó előtt különösen föltűnt Khinában jártában, hogy ott minden fát és bokrot gondosan kiirtogatnak, mindamellett, hogy a mennyei birodalomban a faszükség általános. Igaz, hogy e körülményt mentheti az, hogy az erdők kiirtásával a mezőgazdasági művelésre igyekeznek területet nyerni, de az már mégis különös, hogy e czélból még a hegyeségi erdőket is leégetik, mert míg itt egyfelől, megfelelő jóságú szántóföldet általában nem igen nyerhetnek, másfelől legelőterületre nincs oly nagy szükség, mert a khinai állat-

tenyésztés egészen jelentéktelen, s tehát az erdők irtása, s hozzá még a fakészletnek elégetése, az általános fa-szükséggel szemben megbocsáthatatlan. Dávid abbé abban a véleményben van, hogy az erdőknek ily nemű megsemmisítése talán a vadállatok elűzése céljából történik. Kínában ugyanis, különösen az éjszakibb részeken, a tigrisek és párducok nagy számmal fordulnak elő, s e vadak, a hidegebb éghajlatnak megfelelően, hatalmasabb testalkotással bírnak, s roppant vérengzők. Az általános tapasztalat szerint a macska-családhoz tartozó vadállatok rendszeren elhagyják az olyan vidékeket, melyeken az erdőket és bokrokat kiirtják, s e szerint e lenne oka az erdőknek Kínában tapasztalt kipusztításának is.

(H.) **Központi csemetekert havasi fenyő nevelésére.** A gmundeni cs. k. erdő- és jószágigazgatóság — mint a Centralblatt f. d. g. Forstwesen-t értesítik — a hinterbergi kerületben egy nagyobb csemetekertet szándékozik telepíteni tisztán havasi fenyő számára, melyből évenként átlagosan 100.000 db csemetét lehessen kiszolgáltatni. Salzkammergutban a havasi fenyő kitünően tenyészik, fája igen értékes és keresett, mesterséges megtelepítése és szaporítása tehát főleg a havasi legerőket körülövező szálalt erdőkben ép oly hasznos lesz, mint nálunk, hol az államerdészlet s remélhetőleg mások is szintén megkezdték a kísérleteket ezen becses fanem terjesztésével.

(—á—é—) **A növények megmérgezése** arzén, ólom és horgany által. Nobbé-nak, a tharandi erdészeti akadémia tanárának kísérletei megerősítik, hogy az elől említett három fém sok tenyésztett növényre mérgezően hat. A legerősebb mérég az arzén; ha ebből valamely tápláló anyag oldatba csak 0.0001⁰/₀-ot vegyítünk, már e csekély részecske is észrevehető zavarokat idéz elő a növény növéseben. A növények ugyan kevés arzént vesznek fel, még ha nagyobb mennyiségben áll is rendelkezésünkre, de e csekély arzén is elég arra, hogy a

gyökerek protoplazmáját szétrombolja és ez által az osmosist megakadályozza. A gyökerek megszűnnek tovább nőni, s végre elhalnak; azután hasonló sorsban részesülnek a növénynek földfeletti részei is. Az ólom és a horgany szintén erős mérgek, az utóbbi azonban erősebb, mint az ólom, Tápláló anyag oldat közé vegyített 0.1⁰/₀ horgany a növényeket már három nap alatt megölte, míg az ólomból ugyanaz a mennyiség körülbelől kétszer annyi idő alatt idézte elő ezt a hatást.

(—á—é—) **Történelem előtti kori erdők.** Virchow, a hirneves tanár, a berlini antropologiai társulat utolsó ülésén igen érdekes előadást tartott a dániai történelem előtti kori erdőknek felfedezett nyomairól. E szerint a mocsáros mélyedéseknek és tavaknak oldalain, a mélységben, a fenyő félféknek nagyszámu maradványai, mint tobozok és ferdén fekvő luczfenyő törzsek találtattak; az ezeket rejtő rétegeken felül pedig lombfa maradványokra akadtak. Virchow nézete szerint nem szenved kétséget, hogy ott a fanemek egyik csoportja a másikat kiszorította, s újabb bizonyítékát képezi a növényvilág létért való küzdelmének. Még nagyobb mélységben, már az ugynevezett kék földréteg foglal helyet, s az itt található összes növényi maradványok glacialis jellegűek.

(—á—é—) **Papirgyártás Amerikában.** Éjszak-amerikában a papirgyártáshoz szükségelt faanyag előállítására főképen a hemlock-fenyőt (*Abies canadensis*) és az ezüst nyárt (*Populus argentea*) fordítják. Az Amerikában nagy mennyiségben előforduló papirgyárak közül csupán a Maine államban levők évenként 6,600.000 frank értékű sima és tartós papírt termelnek, melyből azonban bizonyos sajátos eljárás által a legfinomabb papirnemek is előállíthatók.

(—á—é—) **Az esővíz behatolása a talajba.** Hellriegel H. ez irányban érdekes kísérleteket tett háromféle talajjal, u. m. humusos, agyagos homokkal, mely valamivel fino-

mabb szemcséjű volt, mint az előbbi és áradványi homokkal. Kísérleteinek eredménye a következő: Az esővíz annál lassabban hatol be a talajba, minél finomabbak a talajrészecskéi. Ha több, különböző finom szemcséjű talajréteg fekszik egymáson, ez esetben a legfinomabb szemcséjű réteg a legtöbb vizet veszi magába, s az alatta fekvő rétegek nedvességéből minden körülmények közt bizonyos részt elvon, míg ellenben e réteg, (t. i. a legfinomabb szemcséjű) más rétegek számára vizet csakis akkor bocsát át, midőn maga már teljesen telítve van.

(—á—é—) **Fekete Szarvas.** Grunewaldban, Berlin mellett, egy erős, hatalmas agancsu fekete szarvas tartózkodik, melyet a vadászok, mint a erdő különös diszét, vigyázva gondoznak és kimélnek.

Az „**Erdészeti zsebnaptár**“ 1885-dik évi új évfolyamából a készlet egy része még rendelkezésre áll. Megrendeléseket és előfizetéseket, az országos erdészeti egyesület tagjai részéről 1 frttal, mások részéről 1 frt 50 krral, az országos erdészeti egyesület titkári hivatala (Budapest, hold-utca 21. sz. alatt) fogad el.

Változások az erdészeti szolgálat körében. A földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. kir. minister a következő erdőtiszteket nevezte ki:

I. A kincstári erdők kezeléséhez:

Erdőrendezővé: Tavi Gusztáv erdészt, a beszteczbányai erdőigazgatósághoz.

Ellenőrző főerdészsze: Sugár Károly kezelő főerdészt, az apatini erdőhivatalhoz.

Kezelő főerdészekké: Sümegh Vilmos erdészt, a bustyaházai erdőhivatalhoz; Rochlitz Nándor erdészt, a m.-szigeti erdőigazgatósághoz.

Fizető erdőszámvivőkké: Fülöp Lajos ideigl.

fizető számvivőt, a lippai m. kir. főerdőhivatalhoz; Römer Frigyes erdőszámvivőt, a m.-szigeti erdőigazgatóságához.

Erdészekké: Garami Róbert erdészjelöltet, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Ónodi Ferencz és Vassányi Aurél erdészjelölteket, a gödöllői erdőhivatalhoz; Dömötör Tihamér erdőszámvivőt és Dénes Géza erdészjelöltet, az ungvári főerdőhivatalhoz; Krajcsovits Béla erdészjelöltet, a szászsebesi erdőhivatalhoz; Merényi Gyula erdészjelöltet, a zsarnóczai erdőhivatalhoz; Ercsényi István erdészjelöltet, a soóvári erdőhivatalhoz; Kozarac József erdőgyakornokot, a zágrábi erdőigazgatóságához.

Segéderdőrendezővé: Bodor Jenő erdészjelöltet, a lipotújvári főerdőhivatalhoz.

Faraktártisztte: Trattner Károly kat. erdőbecslőt, a kolozsvári erdőigazgatóságához.

Erdőszámvivővé: Lukács Andor erdészjelöltet, a gödöllői erdőhivatalhoz.

Erdészjelöltekké: a következő I. oszt. erdőgyakornokokat: Chrenóczi Nagy Antalt, a gödöllői erdőhivatalhoz; Korka Vilmost, a lugosi erdőigazgatóságához; Zachar Jakabot, az ungvári főerdőhivatalhoz; Stark Jánost, a nagybányai főerdőhivatalhoz; Emericz Győzöt, a bustyaházai erdőhivatalhoz; Kmetti Jánost, a zsarnóczai erdőhivatalhoz; Kárpáti Lajost, a besztercebányai erdőigazgatóságához; Cseres Gyulát, a gödöllői erdőhivatalhoz; Ágh Gyulát, a lugosi erdőigazgatóságához; Zachar Gyulát, a besztercebányai erdőigazgatóságához; Bereczky Gyulát, a lippai főerdőhivatalhoz; Boksay Gusztávot, a soóvári erdőhivatalhoz; Csepanovszky Hugót, a szászsebesi erdőhivatalhoz; Hübner Ferenczet, a besztercebányai erdőigazgatóságához; Groszer Gusztávot, a zsarnóczai erdőhivatalhoz.

I. osztályu erdőgyakornokokká: a következő II. oszt. erdőgyakornokokat: Zaretsky Pált és Derzsi Gábort, a beszteczébányai erdőigazgatóságához; Szilágyi Bertalant, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Kováts Gézát, a bustyaházi erdőhivatalhoz; Nemes Károlyt, az ungvári főerdőhivatalhoz; Molnár Károlyt, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Kelecsényi Ferenczet, a lippai főerdőhivatalhoz; Törzs Istvánt, az ungvári főerdőhivatalhoz; Porubszky Gyulát, a lippai főerdőhivatalhoz; Keleti Lajost, a lipitújvári főerdőhivatalhoz; Bodó Károlyt, a beszteczébányai erdőigazgatóságához; Benigny Gyulát, a soóvári erdőhivatalhoz; Dercsényi Kálmánt, az orsovai erdőhivatalhoz; Czeisberger Ernőt, Conti de Bona Marinót és Zsuffa Antalt, a zágrábi erdőigazgatóságához; Rochlitz Gyulát, az ungvári főerdőhivatalhoz; Zachar Istvánt, a m.-szigeti erdőigazgatóságához; Stéger Antalt, az orsovai erdőhivatalhoz; Urbanovszky Bélát, a m.-szigeti erdőigazgatóságához; végül Kiss Ferencz magánerdőgyakornokot, a ministerium erdészeti osztályához.

II. osztályu erdőgyakornokokká: Rejtő Adolf akadémiai tanársegédet, jelenlegi alkalmazásában való meghagyása mellett; Debreczy Ödön erdészeti államvizsgát tett műszaki díjnokot, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Lonkay Antal erdőszámgyakornokot, a bustyaházai erdőhivatalhoz; továbbá a következő végzett erdőakadémiai hallgatókat és műszaki díjnokokat: Székely Mózeset, a m.-szigeti erdőigazgatóságához; Halász Gézát, a lugosi erdőigazgatóságához; Ratkovszky Károlyt, a m.-szigeti erdőigazgatóságához; Nagy Györgyöt, a zsarnóczai erdőhivatalhoz; Ferencz Gyulát, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Gréger Gézát és Székely Istvánt, a soóvári erdőhivatalhoz; Miskolczi Jánost, a szászsebesi erdőhivatalhoz; Tornay Gyulát, az orsovai erdőhiva-

talhoz; Bogdán Gézát, a lipító-ujvári főerdőhivatalhoz; Méhes Péter Pált, a szász-sebesi erdőhivatalhoz; Röhrich Mártont, a lippai főerdőhivatalhoz; Juhász Lászlót, a szászsebesi erdőhivatalhoz; Göldner Józsefet, a lipító-ujvári főerdőhivatalhoz; Roszinszky Jánost, a szász-sebesi erdőhivatalhoz; Somogyi Lajost, a besztercebányai erdőigazgatóságához; Szokolóczy Józsefet, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Balaton Antalt, a soóvári főerdőhivatalhoz; Fertsek Feren szet, az orsovai erdőhivatalhoz; Tóth Miklóst, a lippai főerdőhivatalhoz; Kovács Aladárt és Weress Sándort, a lugosi erdőigazgatóságához; Kremnitzky Aladárt, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Temesvári Bélát, a besztercebányai erdőigazgatóságához; Kauffmann Bélát, a zágrábi erdőigazgatóságához; Balogh Dezsőt, a m.-szigeti erdőigazgatóságához.

II. A kir. erdőfelügyelőséghez:

I. oszt. al-erdőfelügyelővé: Szkokán István m. kir. főerdész, a besztercebányai erdőfelügyelőséghez.

III. A selmeczi m. kir. erdőakadémiához:

Várnay Ödön I. oszt. erdőgyakornokot, erdőrendezési tanársegéddé.

IV. A kincstári erdőszámvevőséghez:

II. oszt. erdőszámtiszttekké: a következő III. oszt. erdőszámtisztteket; Szondi Jánost és Banovits Dezsőt, a ministerium erdőszámvevőségéhez.

III. oszt. erdőszámtiszttekké: Wolf Attila erdőgyakornokot, az apatini erdőhivatalhoz; Diószeghy Lajos erdőszámgyakornokot, a soóvári erdőhivatalhoz; és Boda Dezső számgyakornokot, a m.-szigeti erdőigazgatóságához.
